

Flick-lifwet.

Må hwem som helst om bröllopp quåda,
 Jag will till Altar't icke tråda,
 Om flicko-fröjden sjunger jag,
 Och om kurtis och des behag.
 Jag hymens wårde helt förnekas
 Och i mitt wal jag aldrig twefas,
 Ty flickan allrasällast är!

2. En flicka når hon will sig klåda,
 Kan oftord för sin spegel tråda
 Och ansa hårwerk och planschett,
 Och bli så grann, så smal och nått;
 Säg, hwarför skulle jag mig binda
 Och med min glans blott en förblinda,
 Nej, flickan allrasällast är!

3. Jag lefwer muntert som en blomma,
 Till hwilken tusen fjär'lar komma,
 Och under sina muntra bys,
 Än så, än stjåla bort en lys.
 Hwad skulle mig då wål beweka,
 Att med en enda fjär'l blott leka;
 Nej, flickan allrasällast är!

4. De blixtrar mina bgon sånda,
 I många barmar eld upptända,
 Och många suckar, mången tår,
 Till hyllning jag och offer får.
 Hur skulle jag mig låta plåga
 Utaf en svartsiul dubbes låga?
 Nej, flickan allrasällast är!

5. Som Esfir swäfwat jag på balen,
 I wale, angläs och fria walen,
 Och stördar af hwar ungfarshop
 Än dgonkast än bifallsrop.
 Hur stor är ringen ej i dansen,
 Hur trång mot den är myrtenkransen?
 Nej, flickan allrasällast är!

6. Jag far till opran, för att wisa
Min koeffyr, som alla prisa,
Och lornjetteras af hwar sin
Ungberre med en kärlig min.

Hur ljust är det ej mot att taga,
En äkta mans moral och äga?
Ja, flickan allrasällast är!

7. Och tusen tåfla att mig säga,
Allt skönt jag själf bäst wet mig äga;
De prisa fågring, vårt och wett,
Och hwad de sett och icke sett.
Hur ljust är det ej mot att kera
Och hbra en sparlakans-lera,
Jo, flickan allrasällast är!

8. När på besök jag dnsskar fara,
Mig hindrar ingen barnassara,
Med smörgådrop och jammersfri:
Nej jag är sorglös, glad och fri,
Hur kunde jag som fru wäl tröfwas
Med barn, som dia, skrika, kiffwas?
Nej, flickan allrasällast är!

9. En yngling ses för tårnan låga,
Nu fram till altaret de tåga,
Se'n dämpas flammen dagligt mer,
Tills man den slutligt slöcka ser.
Hwi skulle jag wäl altar't nalkas
Då hymens eld så hastigt swalkas?
Nej, flickan allrasällast är!

10. En man går stundom uppå trogen.
Han spelar kort och är ej trogen,
Man ofta får den sorg och harm
Att se en annan wid hans barm.
Vad bättre då att ogift blifwa
Och efter nycker korgar gifwa;
Vad! Flickan derför sällast är!

11. En hustru måste koka, baka,
Och stela stäff och laga kaka,
Och stöta slaggt och stöp och brygg,
Och hålla stugan ren och snygg;

Men jag blott stöter toiletten,
Frisuren, hyen och korseppen,
O, flickan allrasällast är!

11. Om flickan will jag derför sjunga,
Tills döden stelnat har min tunga;
Kring flickan sprä lust och fröjd,
Som blomsterdal ikring en höjd,
Och hymens rosor törnen hysa,
För dem hwar flicka borde rysa,
Helst flickan allrasällast är!

När skämtet tar ordet wid wänskapens bord,
Med fingret åt glaset som dofta,
Så drick och war glad: — på vår sorgliga jord
Man gläder sig aldrig för ofta.
En blomma är glädjen: i dag står hon ut,
I morgon förwifnar hon redan.
Just nu, då du kan, haf en lycklig minut,
Och tänk på den kommande sedan.

2. Hvem drog ej en suck öfwer tidernas lopp?
Dock sitt ej och dröm på kalaset.
Här lef i sekunden: och hela ditt hopp
Se fyllas och tömmas — i glaset.
Så fyll blott för glaset: om fullt, så töm ut;
Om tomt, så försänd det att fyllas;
Och mins, att det stöna och goda förut,
Se'n glädjen och nöjet, må hyllas.

3. Ly egne wi först åt wärdinnan en skål:
Hwad wore vår fröjd utan henne?
Se'n prise wi wården, och särskildt hans bål:
Hwad wore vårt mod utan denne?

Dem båda förente ett glas och en sång:
De själfwa så skönt sig förente.

Med drufworna myrten blef skapt på engång;
Hvem ser ej hwad himmelen mente?

4. Fördfrikt må wården ge alltid nytt skål
Till ständig omsättning af glaset,
Och wisa, att rangen är nyttig likwäl:
Till skålnas mängd på kalasen.

Men fbr'n han är färdig med slang och harang,
Wi skynde att sjelfsmante dricka,
Och helge ett glas, som är öfwer all rang,
I tyfthet — enhvar åt sin flicka.

Procentarebalk.

(Fragment.)

- Nu han lussade in i det trångbudda rum,
Han steg in nu den smilande stall;
Och åt söner kring bord gaf han läror och råd.
Will du höra procentarens balk?
2. „Ej må lånas på namn, ej på intecknad hus,
Blott mot pant bdr man penningar få;
Handla till dig hwar föld, eller låna derpå,
Tjusgods kan du lätt under dig slå.
3. Kort är månadens lopp i det wingade år,
Blott tre månaders anstånd jag ger.
Det är nog, har du pant, gå till gäldenären då,
Säkert han om nytt anstånd dig ber.
4. När de tigga och be, neta dem då hwar lån,
Det är nödsamt att draga dem opp;
Låt dem gå, låt dem gå: de nog komma igen,
Ty till dig ha de ändå sitt hopp.
5. Hl är föddande dryck, en butelj är dig und,
Om du derwid kan kona din bbrs;
När du dricker hos gäldenären betalar du ej,
Men din kassa på lållarn förförs.
6. Är en yngling i nbb, lofwa stackaren hjälp,
Men han vågre ej ränta och tull.
Du är stark med ditt mynt, han är slaf af sin nbb,
Lätt han flettras af dig med ditt gull.
7. Wink må delas med den, som dig penningar ger,
Hwad han får, han beklage ej sig;
Men procentarebrång, du risterar ju ej,
Och behåller minst hälften för dig.

8. Nu blir massa, ad'ord, det blir jemfning och nåd.
Det går så ibland stackarne till.
Efterpänk ej en sprk, har du borgen och pant:
Är mitt råd, gdr då se'n som du vill.

9. När du prejat war glad; ber om anstånd man dig,
Har ej pant, det bewiljas då ej:
Wdn är armobets barn, bdr ej uslingens gny,
Den är däre, som ej ryter „Nej!“

10. Guldet ware din tröst, ty det hugnar sin man,
När det hopas i lista och lår;
Låt det wära, men räknat hwar morgen och quall,
Gldm det ej, will du hållas för wär.“

11. Så war Abrahams råd, och hans stam med
hwar dag
Spriddes wida på främmande kust,
Såsom ogräs det spriddes kring berg och kring dal
För att suga ur landet all must.

Daimisa.

- När Lasse wa liten, så gick han te mor
Ä fiek en bit bröd å wa glader
Men Wärril, så heter hans närmaste bror,
Fiek pengar å pung af sin fader.
Jag låser, sa Welle, så får jag full mat,
Frans Herrman wa granner, te namn och te stat;
Han bragte så mången te lydna.
Då liknade sig till en gyllene tid
För barnen, att lesa med inbördes friid,
Föräldrom till hugnad å prydda.
2. När Lasse begynte bli wuxen å stark,
Så gick han må slaga på logen,
Var yren å spaden i skog och i mark,
Och hdl, som en far, uti plogen.
Då stoffade Wärril hem peppar å salt,
Må flera små kryddor te korf och te palt,

Han for må sin handel å reffe.
Men Pelle hðll på må sin Psaltare-Bok.
Frans Herrman i lag å regering wa klof,
I frdnickor satt han å låste.

3. En hustru fidd Lasse, som war honom hull,
Tog allting i huset te wara,
Å Wårtils madam hade pengar å gull,
Men lika wål wiste hon spara.
Ja, Pelle fidd en, som slått intet wa stor,
En alfwarfarn quinna, de kalla'na mor.
Frans Herrman om frun war allena.
Så wål åro brøder om ens må hwarann
Och hustrun begår sig så wackert må man,
Når trohet och frid dem fdrena.

4. Fdråldrarna sågo med sågnad och frjd,
Allt barnen så lesde tillhopa,
Den minsta så wål, som den fdresta wa njd,
Om ofdrætt hørdes ej ropa.
Som brøder så handlade Wårtil å Lars,
Å Pelles fdormaning wa lika som fars.
Frans Herrman sa åfwen då samma.
Den ene gjol inte den andra fdndår,
Frans Herrman han lesde fdrtroligt må Wår,
Må Lasse satt Wårtil å glamma.

5. Når war denna tiden? Och hwar å den ort?
Hwar tro detta folke tog wågen?
Jo ån leswer Lasse, besdd honom fort,
Fder ån han blir ssul och fdrlågen:
På hemmane finner man honom igen.
We torge bor Wårtil, han står sig full ån.
Så länge, som handelen warar,
Å Pelle på kyrkobacken får fuller mat
Han motar wål ohyrn bort ur sitt fat,
Frans Herrman sin tallrick fdrswarar.

6. I Råttwisa hånad å Laglybna by,
Som ligger wid Mentbsa kyrka:
Der bonden å gammal å stugan å ny,
Och hushållet åger sin styrka.

Der folket å ndjda, de leswa i frit,
Der prisar ju Lasse sin gyllene tid,
Å wisar ånnu att han leswer.
Ja, den som å lydig å will gdra godt,
Kan alltid få del i hans lyckliga lott;
Men ingen obuglig och heswer.

7. På Samwets- och Upprigtighetens Torg,
We stora Wålsignelsens Gatan,
I huset, som kallas fdr Lydieborg,
Der grånden går opp te Sankt Natan.
Der finnes hos Wårtil det gods, som år godt,
Han handlar och riktigt må wigt å må mått
Å redlig å from i sin wandel;
Der ser man ett tecken te gyllene tid;
Den der går i låran, och blifwer derwid,
Får framgång å lycka till handel.

8. Når wågen år slipprig, å mdrker å smal
Så frågar man efter det huset,
Der hellsosam salswa fdr ågon å fal,
Å samningen tånder opp luset.
Då finner man Wår i sin wanliga drågt,
Han säger: si här, mina wänner å slågt
Si, måstaren will eder hjelpa;
Han lærer den råtta rättfærdighetswågt;
År det icke gyllene tiden, så såg?
Han kan wår fdrsmåbare hjelpa.

9. Då brøderne fela, så sitter ju Frans,
I stålle fdr far å ska ddmma,
Har boken och klubban på bole te hands;
Då galler det samwetet ddmma:
Han wet han ska swara fdr Gud å fdr far;
Hur liten å stor har fått lika fdrswar,
Och ingen med oråtta lider,
Når ingen får taga sig rätt som han will,
Men allt efter lag och fdrordning går till,
Då åro ju gyllene tider.

10. Så lefwe nu Lofe bå' länge och wäl,
Med Bårtil i frid och i sāmja!
Ja, Pelle bewise sin låra må stål,
Som sanningen kunna beskrāmja!
Frans Herrman anwände sin gyllene tid
Till husets förkofring & inbördes frid,
Så warar des längre hans trefnad.
Men fadren, som har af den Höaste sin rätt,
Han styre dem alla på fristligt sätt,
Till rättwis & lydnadig lefnad.

11. Herr Prast & fru Präla beklaga sin nöd
Att tiden å knapp & beswårlig.
I wållust & lättja förspiller sitt bröd
En sbsare, fast han å färlig.
Men swåraste tiden har den på allt sätt,
Som fäktar och snålas och aldrig blir mått
Af uflaste tråcken å skarnet;
Han gapar så snart efter andras, som sitt,
Han ångslas, och kan ej från ångslan bli quitt;
Han fångslas & twingas i garnet.

12. Godt samwet allena gör gyllene tid:
Så lycklig å den, som det åger:
Han will icke lifna mot inwärtas frid,
Det gull hela werlden uppvåger.
Har kroppen sin nåring och helsa jämnwål,
Så synes ej hwad en kan hafwa för stål,
På tiden och lyckan att klaga.
Fast bättre gör den, som å nöjd må sin lott,
Den han utaf högsta Försynen har fått
Å willigt sin böda kan draga.

mem

Säljes för 2 s. Banco i Bruzelii Bocklädor i Upsala och
Carlstad. — På samma ställen säljas styckewis eller i parti
många hundrade slag wisor och historier. Då minst 24 arl
köpas, erhållas de till hälften af det påtryckta priset, men wid
handel af flere böcker, erhållas de till ännu lindrigare pris.

Upsala, Em. Bruzelius, 1832.